

Sárkányfogak

Egy ember szaladt lefelé a lejtőn, egyenesen a völgybe. A völgy hosszan elnyúlt, mintha egy folyó medre lett volna régen. A dombbal szemben egy magas, sziklás és meredek hegyesség emelkedett, amelyre lehetetlen felmászni. A magaslaton alig látszódott zöld növényeket, csupaszon állt, melyet zöld völgy és domb ölelt át, itt-ott fákkal díszítve, a domb tetején pedig valóságos dzsungel nőtt. Mindenfelé csak fák, bokrok, korhadtt fatörzsek emelkedtek. Szélcsend volt, még egy kis szellő sem fújdogált, s a napot is csak ritkán takarta el egy-egy kisebb fehér báránnyel.

Az ember az erdőből futott ki, még látszott rajta az ijedtség, mikor leért a völgybe. Akkor megállt. Látszott rajta, hogy napok, esetleg hetek óta úton van. Csizmáját belepte az út pora, öltözéke is porosan nézett ki, de csak két helyen volt elszakítva. A palástja azonban leginkább egy darab rongyra hasonlított, mivel számtalan karmolás érte már, s már teljesen szétszaggatták. Oldalán azonban egy kard pihent, hátán pedig egy íj és egy tegez, benne még pár nyíllal.

Ott álldogált és fürkészte az erdőt, de a völgyet és a hegyoldalt sem hagyta figyelmen kívül. Körbenézett, azonban nem látott senkit. Pedig nyugtalanul mozgatta a fejét ide-oda. Mikor kissé megnyugodott felsóhajtott és megtörölte a homlokát. Abban a pillanatban egy hang csapta meg a fülét, s azonnal hátrafordult. Az üldözői álltak mögötte, méghozzá két ember. Kezükből számszeríjak szegeződtek az áldozatra. Ő azonban nem adta meg magát. Küldetése volt, amit teljesítenie kellett. Az oldalán lévő tarisznyába értékes kincsek rejtőztek, köztük egy tekercs, amin egy üzenet volt, egyenesen a király számára.

A két íjász lövésre készült, mire a küldönc elugrott az érkező nyilak elől és sikerült megúszni, de mint mindig most is a palástja bánta. Megindult a völgyben előre, s csak futott és futott. A távolban többen is feltűntek, mindenki őt üldözte.

A táj alig változott, csak egy patak keresztezte útját, ami egy barlangba folyt be egy kisebb kanyar után. A sziklaüreg bejárata szélesen állt, akár négy szekér is befért volna egymás mellett. Át akart gázolni a folyócskán, ám akkor hirtelen egy erőteljes üvöltés rázta meg a környéket. Olyan nagy, hogy néhány kisebb kő le is esett a hegyoldalról. A futár az üreg bejáratára pillantott, ahonnan egy szempár figyelte őt. De nem törődhetett vele, mert üldözői szorosán a nyomában voltak. Átgázolt a vízen, de mikor kiért belőle az üregből már egy zöldes fej kémlelte őt ugyanazokkal a szemekkel. Gyanakodva figyelte, s még mindig izgatottan vert a szíve, hiszen közel volt a halálhoz. Ezt tanúsította a mellette földbe vágódó nyílvevő is.

Egy kicsit a hegyoldalhoz közeledett, hogy nagyobb védelemben legyen, viszont a zöldes fej egyre furcsább alakot vett fel, nem ember, de nem is vadállat kísérté figyelemmel a mozgását, hanem valami más. S ez a más egy sárkányfióka volt. Amint meglátta a küldönc rögtön kivonta a kardját, s úgy futott már a barlanghoz közel. Tudta, hogy élnek

errefelé ilyen állatok, de még soha nem látott egyet sem. Meglepetését a félelem azonnal legyűrte, nem adott neki időt arra, hogy jobban szemügyre vegye azt, ám eszébe jutott egy ősi monda. Mikor pár másodperc után az odú előtt rohant el lélekszakadva, a kis fióka elé ugrott. Nem mozdult, de a küldönc megtorpant. A kis lény azonban nem támadta meg, csak kíváncsian nézte.

Az ember nem töprengett rögtön oldalra ugrott, egyenesen be a barlangba, s két újabb nyílvesző csapódott a földre. A kissárkány utána sétált, de az íjászok már a patakon gázoltak át, s ezt hallotta a futár is. Kezdett egyre jobban félni. Ott feküdt a földön. Feltette az életét, de csakis azért, mert mindenképpen el kellett jutnia a királyhoz, lehetőleg élve. Erőt vett magán és megragadta a kardját. Feltápáskodott és nézte a barlang bejáratát. A fegyverét két kezében fogta és vízszintesen, vállmagasságba emelte fel. A kissárkány nem tett semmit, viszont a futár órá is nagy figyelmet fordított. Szinte többet nézte a lényt, mint a bejáratot. A sárkány csak nézte és nézte, kíváncsian és érdeklődve.

- Menj innen! – szólt rá az állatra, ami oldalra fordította a fejét, s közelebb lépett hozzá. – Tűnj már el! – kiáltott rá, de az nem tágitott. A futár még soha sem látott ilyet, kicsit meg is volt lepődve, de a félelme inkább a két íjászra korlátozott, mintsem a kis csöppségre.

Hirtelen egy dobbanást hallott a háta mögött, de nem fordulhatott hátra, mert megjelent előtte a két üldözője és nem tétlenkedtek. Rálöttek, de még időben kitért a nyilak előtt. Az egyik a falba csapódott, a másik pedig valami más, kemény anyagra.

Az íjakat ismét felaljazták, ám hallottak egy dobbanást, majd még egyet. Nem egyszerű hang volt ez, a közelből jött, beleremegett az egész környék. Mindhármuknak volt félnivalójuk, de egyikük sem törődött vele. A kissárkány rávicsorgott a támadókra, mire az egyik rálőtt és az oldalát találta el. A zöld lény fájdalomában vékony hangján sikoltott fel, s összerogyott.

Ezután ismételten egy hasonló puffanást hallottak, majd egyre többet. A plafonról le is esett pár kavics, egyenesen a küldönc elé, majdnem a sárkányra. Az embernek eszébe jutott a teljes monda. „Hisz nem szabad bántani a sárkányokat” gondolta. A barlang sötétjében feltűnt két dühtől és tüztől ragyogó szem, aztán egy hatalmas üvöltés rázta meg a barlangot, olyannyira, hogy az emberek a fülükhöz kaptak. A futár kezdett megnyugodni, még akkor is, hogy tudta az üldözői itt állnak hozzá közel, csakhogy őket lebilincselte a félelem. Reszketve álltak, az egyiknek még a kezéből is kiesett a számszerij, aztán jobbnak látták, ha futásnak erednek. Egyenesen a domb felé futottak, s a folyón éppen átgázoló többi zsoldos értetlenül figyelte az eseményeket. Ők talán nem tudtak semmit a sárkányokról. Mindannyian pillanatok alatt felfegyverkeztek és óvatosan elindultak a barlang felé.

Odabent a futár nyugodtan ácsorgott, habár még mindig félt, de most már kezdett reménykedni. Egy hatalmas fej rajzolódott ki a sötétből és egyenesen felé közeledett. Mindent látott és egyre inkább meghátrált, ahogyan a lény közeledett felé. A fal felé lépett, s lassan már a barlangba befolyó patakban állt. A sárkány a sérült fiát szagolgatta, majd egy nagy üvöltés közepette kirohant a barlangból, mit sem törődve az odabent lévő emberrel, a közeledő katonák nagy meglepetésére.

A küldönc eközben erőt vett magán és kikászálódott a vízből, aztán a sebesülthöz sietett. Az már alig nyöszörgött, de még élt. A tarisznyájából gyorsan előszedett valamilyen kékes leveleket, s miután kitépte a nyílveesszőt, gyorsan a vérző sebhelyre tette a leveleket. Újra benyúlt a tarisznyájába, s ahogy kivett még egy kékes levelet, kihullott minden a földre vele együtt: a tekercs és három sárkányfog. A sérült félig nyitott szemekkel a fogakat nézte, majd egy rövid nyöszörgés után lehunyta szemeit.

„Meg ne halj itt nekem” gondolta a futár, aztán az övéből kivett egy apró flaskát és tartalmát a kicsi fejére öntötte.

Eközben odakint a felbőszült sárkány senkit sem kímélt. Megölt mindenkit, aki a közelben volt, a zsoldosokból egy sem maradt élve. Jajveszékélek, kétségbeesett küszködések voltak a katonák utolsó tettei. A halott vagy haldokló emberek vörös vérét a víz lassan a sziklaüregbe vitte. Legutoljára a sárkány a két íjászt kereste meg. Azok már az erdő mélyén jártak. Viszont, mikor egy tisztásra értek, a lény eljük szállt és egyetlen farkcsapással a fához vágta őket... egyikük sem élte túl. Miután minden alávalót elpusztított, visszatért a barlangba. A dombra szállt le és sietett, ahogyan csak tudott. A barlanghoz érve megállt és szimatolni kezdett. Miközben befelé ment, az egyik lábával a földön heverő íjat darabokra törte. Odafordította fejét a kicsit gondozó küldönchöz, aki megpróbált mindent megtenni a sárkány életéért. A visszatérő jól megszimatotha az embert, de őt nem ölte meg. Pedig ő nagyon félt, s alig mert megmozdulni, aztán később mégis erőt vett magán. A lény megpillantotta a fogakat a földön. Talán az mentette meg a futár életét. De nem tudták mi lesz a kicsivel.

Az ember visszatette erszényébe a tekercset, s fejcsóválva állt fel. Úgy érezte, hogy már nem fogja túlélni. Az anya orrával finoman bökdöste a kicsit, az viszont nem mozdult.

A küldönc vissza lehajolt a fogakért, s kettőt az erszényébe tett, egyet pedig a kissárkány mellé.

Percekig nézte ő és az anya a kicsit, de amiért nem mozdult, hát lassan, komótosan az ember elindult kifelé a félhomály birodalmából. Kiért a szabadba, majd megállt. Csönd uralkodott a környéken, csak az enyhe szél fújdogált most már. Állt és gondolkozott. Végül egy hang csapta meg a fülét. Hátranézett és látta, hogy a kicsi megmozdult és vékony kis hangjával szólt az anyukájához. Az odabújt hozzá, s gyöngéden dörgölődött a fiához.

A futár mosolygott egyet, s boldog volt. Örült, hogy nem halt meg miatta a kicsi. Habár a sok véres hulla zavarta a látványt, de mégis nyugodt lélekkel készült az indulásra. Még hosszú út állt előtte. Amikor lépett párat valami megállította. Hátrapillantott, s látta, hogy a kicsi állt mögötte, s fogta a palástját. Megfordult és megsimogatta a kicsi fejét.

- Menj vissza. A helyed ott van vele. – mutatott a nagy sárkányra, s mintha a kicsi megértette volna visszaindult az anyja felé. – Legyetek jók!

Az ember elindult a völgyben, s hosszú út állt még előtte, hogy eljusson a királyhoz. Sok kaland állt még előtte, de immár boldogan és megnyugodva sietett az uralkodóhoz, hogy értesítse a fejleményekről és átadja a tekercset...

Scott McBayer

2003. november 4.